ROCZNIKI POLSKIEGO TOWARZYSTWA MATEMATYCZNEGO
Seria II: WIADOMOŚCI MATEMATYCZNE XX (1976)

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Krótkie informacje

Jubileusz Profesora Jerzego Słupeckiego. Z okazji 70-lecia urodzin prof. dr Jerzego Słupeckiego odbyło się w dniu 15 października 1974 r. we Wrocławiu uroczyste posiedzenie naukowe zorganizowane przez Oddział Wrocławski PTM, Instytut Matematyczny Uniwersytetu Wrocławskiego i Oddział Wrocławski Instytutu Kształcenia Nauczycieli.

Posiedzenie otworzył prof. dr Kazimierz Urbanik przedstawiając sylwetkę Jubilata. Przeglądu głównych kierunków działalności naukowej Profesora Słupeckiego dokonał prof. dr Ludwik Borkowski. Referat poświęcony pewnym otwartym problemom w teorii rachunków zdaniowych wygłosił prof. dr Ryszard Wójcicki. Bardziej osobistym wspomnieniom o kontaktach naukowych i służbowych z Jubilatem było poświęcone wystąpienie prof. dra Czesława Rylla-Nardzewskiego.

Podczas posiedzenia Profesor Słupecki — były rektor Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu — został udekorowany Odznaką Zasłużonego dla miasta Opola. Prorektor Uniwersytetu Wrocławskiego wręczył Jubilatowi księgę pamiątkową, a przedstawiciel Kuratorium Okręgu Szkolnego w Opolu wręczył mu Odznakę Kopernikańską.

W roku 1974 za całokształt twórczości naukowej prof. dr Jerzy Słupecki otrzymał nagrodę pierwszego stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

*

Wykład i medal im. Wacława Sierpińskiego. Prof. dr Kazimierz Kuratowski, który w 1974 r. wygłosił pierwszy wykład im. Wacława Sierpińskiego, otrzymał w dniu 16 kwietnia 1975 r. z rąk Rektora Uniwersytetu Warszawskiego prof. dra Zygmunta Rybickiego medal im. Wacława Sierpińskiego.

Kolejny wykład im. Wacława Sierpińskiego wygłosił w dniu 17 czerwca 1975 r. prof. dr Antoni Zygmund. Wykład nosił tytuł *Zagadnienie różniczkowalności funkcji.* Uroczystość wręczenia medalu związanego z tym wykładem odbyła się dwa dni później.

*

Z życia Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W końcu 1974 r. Polskie Towarzystwo Matematyczne zrzeszało 1620 członków zwyczajnych i honorowych, 202 członków wspierających i 64 członków zagranicznych. Towarzystwo

miało 16 oddziałów (w czerwcu 1975 r. utworzono dwa kolejne oddziały w Opolu i Zielonej Górze), przy oddziałach tych pracowały 4 koła naukowe, 24 międzyszkolne kółka matematyczne, oraz Korespondencyjne Studium Matematyczne przy Oddziale Warszawskim.

Odbyło się 268 posiedzeń naukowych, na których wygłoszono łącznie 288 odczytów i 70 komunikatów. Ponadto wygłoszono 15 odczytów dla nauczycieli, 24 odczyty dla młodzieży szkolnej, 16 odczytów popularnych dla szerszej publiczności. Zważywszy, że liczby te odnoszą się do całego 1974 r. oraz do wszystkich oddziałów PTM, wypada stwierdzić, że działalność popularyzatorska była dość skromna.

*

XI Sesja naukowa i Walne Zgromadzenie Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W dniach 9 i 10 czerwca 1975 r. odbyła się w Szczecinie XI Sesja naukowa PTM. Zainaugurowało ją uroczyste posiedzenie poświęcone trzydziestoleciu matematyki polskiej w Szczecinie i dwudziestoleciu Oddziału Szczecińskiego PTM. W czasie sesji wygłoszono następujące referaty: Jacek Szarski, *Zasada maksimum dla nierówności parabolicznych*; Józef Meder, *Sumowalność szeregów ortogonalnych ogólnych i specjalnych*; Tadeusz Mostowski, *O zastosowaniach analitycznych metod rozstrzygalności*; Henryk Toruńczyk, *O faktorach przestrzeni nieskończenie-wymiarowych*; Adam Rybarski, *O nierównościach całkowych typu Sturma–Liouville'a*; Ryszard Jajte, *O niekomutatywnej teorii miary*; Leszek Pacholski, *Teorie kategoryczne.*

Zgodnie z kilkuletnią tradycją odbyło się spotkanie członków PTM z nauczycielami matematyki i przedstawicielami władz szkolnych Szczecina.

11 czerwca 1975 r. odbyło się Walne Zgromadzenie PTM. Obrady otworzył Prezes PTM Roman Sikorski. Na jego wniosek minutą ciszy uczczono pamięć zmarłych członków Towarzystwa: Zdzisława Opiala i Wojciecha Rubinowicza.

W dalszej części obrad, poświęconej sprawozdaniu Zarządu Głównego i agend PTM, szczególnie żywa dyskusja toczyła się wokół spraw szkolnictwa. W związku z informacją o alarmująco małej liczbie godzin przewidzianych w projekcie programu nauczania matematyki w szkole dziesięcioletniej, Walne Zgromadzenie zobowiązało Zarząd Główny do wystąpienia z odpowiednim protestem do władz oświatowych i innych zainteresowanych instytucji. Postanowiono również wystąpić do odpowiednich władz o poprawę warunków pracy nauczycieli matematyki.

Dokonano wyboru władz Towarzystwa i Komisji Rewizyjnej na kolejną dwuletnią kadencję. W skład Zarządu Głównego weszli: prezes — Roman Sikorski, wiceprezes — Stanisław Balcerzyk, sekretarz — Tadeusz Iwiński, skarbnik — Stefan Rolewicz oraz członkowie Stanisław Łojasiewicz, Aleksander Pełczyński, Wojciech Żakowski, a do Komisji Rewizyjnej Wojciech Żakowski, Władysław Narkiewicz, Józef Siciak i Marian Kwapisz.

Walne zgromadzenie postanowiło nadać tytuły członków honorowych Karolowi Borsukowi, Zygmuntowi Butlewskiemu, Stanisławowi Mazurowi i Andrzejowi Turowiczowi.

*

Olimpiada Matematyczna. W XXVI Olimpiadzie Matematycznej, która odbyła się w roku szkolnym 1974/75 wzięło udział 3110 uczniów, a więc dość dużo, choć znacznie mniej niż w poprzednim, rekordowym pod tym względem roku. Spośród nich do zawodów stopnia drugiego powołano 548, do zawodów finałowych 100 zawodników (jest to liczba największa w historii Olimpiady Matematycznej). Poziom zawodników był dość dobry i w związku z tym przyznano stosunkowo dużo nagród: dyplomem nagrodzono 19 zawodników, wyróżniono dalszych 5.

*

Nowe czasopismo poświęcone historii matematyki. Od 1975 r. wydawane jest przez Canadian Society for the History and Philosophy of Mathematics czasopismo pt. Historia Mathematica. W miesięczniku drukowane będą artykuły dotyczące historii, filozofii i socjologii matematyki od czasów najdawniejszych do dzisiejszych.

*

Nagroda Salema. Nagrodę im. Salema za rok 1975 otrzymał William Beckner, z Uniwersytetu w Princeton, za prace dotyczące podstawowych nierówności w analizie harmonicznej.

***

Listy wysyłane przez Departament Matematyczny Uniwersytetu Illinois są opatrywane nadrukiem „Four colors suffice". W ten sposób ogłaszane jest pozytywne rozwiązanie zagadnienia czterech barw. W rozwiązaniu tego problemu istotną rolę odegrała maszyna cyfrowa.